

temu tak wutrobna, wěry poſna, ſ wutrobny žórleſche, ſo bu hrabja, kiž w cžichej nozwo nětk kóžde ſlowcžko ſroſny, wſchón hnuty a ſwojej ruzy nutrnje ſtykny. Dlehe hačž pól hodžiny bě tón njeſnaty pſchezo horliwiſcho, ſtroſchtniſcho ſo modlił; to bě, kaž hdy by džecžo ſe ſwojim nanom rycžało, tak wutrobnje ſo tamny k Bohu modleſche ſa žyrkej, žyke kſcheſcžijanſtwo, ſa kraj a khežora a wjerchow, potom ſaklincža „Hamjeń“, ſwěža bu wuhaſchena a wóſno ſacžinjene.

„To dyrbi tola wubjernje nabóžny muž bycž, tón tamle,“ praji hrabja ſam ſa ſo, „tak ſo w ſwojim žylym žiwjenju njeſnym modlicž ſklyſchał, tak hiſchcže mi tola njeje žane ſlowo k wutrobje ſchto. To je wěſcže jedyn tych zuſnych duchownych, wo kotrychž Kilijan rycžeſche, ale Italski abo Schpaniſki to njeje, ale Němž, kaž ſym to ſam ſklyſchał. Wěſcže ſu ſebi jeho na krajnu ſhromadžiſnu ſkaſali, ſo by teho bjeſbóžneho kezarja ſ Witenberka ſbił a pſchewinył. Haj, ſawěſcže, pſchecžiwo tutemu mužej Luther ničžo njewucžini, pſchetož tón ma mjecz wěry. Zutſje rano ſahe chzu k njemu dóncž a ſebi jeho žohnowanje k mojemu ſkutkej wuproſnyčž. Wo prawym móhl ja Lutherej božmje do Wormſa cžahnyčž dacž, pſchetož ſ tutym mužom wón tola horjenjewoſmje. Ža chzu ſklyſchecž, ſchto k mojemu priódkwoſacžu měni, ſnadž je jemu něſchto na tym ležane, hdyž jemu jeho pſchecžiwniſka popadnu, kotrehož dyrbi ſmjacž a to tež ſcžini.“

Š tajkimi myſlemi lehny ſo hrabja do kóža a bórſy wuſny. Naſajtra rano ſawoła hoſcženzarja k ſebi a praji: Budžcže tak dobry a wopraſchejcže ſo teho zuſeho tamle, hačž njebych khwilu k njemu pſchiſtupicž a ſ nim wo wažnej wězy porycžecž ſměł.“

Tón pač bórſy ſaſo pſchińdže, prajižy, ſo jeho tón